

1 skyrius

Eva

Kol įvažiuoju į garažą, rankos ant vairo ima drebėti. Tiki nu save, kad nėra priežasties taip nervintis. Nepadariau nieko blogo. Vis tiek dar minutėlę pasėdžiu mašinoje, stebeilydama į vieną tašką priešais save, lyg priekiniame stikle galėtų nušvisti magiškas atsakymas, kaipgi išnarplioti supainiotą gyvenimą.

Atsakymas nenušvinta.

Šiek tiek pasisaugojusi dar galiu nekliūdama išlipti iš vairuotojo vietos. Aš praplatėjau per liemenį, bet ne per daug. Lįsdama iš už vairo susigrumiu su mane stabdančiu paltu ir milžiniškos rankinės dirželiu. Rankinę Konradas padovanavo pernai per Kalėdas. Iš „Coach“ parduotuvės. Tikros odos. Kainavo mažiausiai kelis šimtus dolerių. Gavusi dovanų taip apsidžiaugiau, kad puoliau jam ant kaklo ir sužvigau iš laimės. Jis juokėsi, sakė pastebėjęs, kaip nužiūrinėjau rankinę parduotuvėje, ir supratęs, kad turi ją man padovanoti.

Kai tąsyk apkabinau vyrą, Konradas irgi mane apkabino. Kai tądien juokiausi ir svaigdamą iš laimės atsegiau milžinišką pilką odinę rankinę apžiūrėti jos skyrelius, vyras juokėsi su manimi.

Kalėdų rytą. Beveik prieš metus.

Ar po to karto mes buvome apsikabinę? Ar juokėmės?

Pūpsantis mano pilvas įrodo, kad visgi radome būdų su-

artėti, tačiau, jei ne ryškiaspalvių girliandų pynės ir akį rėžiančios dekoracijos, puošiančios kaimynų namus, vargu ar jaustųsi artėjančios šventės. Mūsų namas — vienas iš kelių dar nepapuoštų kvartale. Ant durų kabo kalėdinis vainikas ir tiek. Kiekvieną savaitgalį vis ketinome įsigyti eglutę. Kiekvieną savaitgalį vis neįsigydavome.

Neskubėdama užsimetu rankinę ant peties. Atsisuku į duris, vedančias iš garažo į namą.

Mirtininkas eina, pagalvoju. kažkas manyje sugniūžta. Neverkiu, bet nežinau kodėl.

Durys praviros. Matyti nedidelis plyšelis, tarsi išeidama būčiau ne iki galo jas uždariusi. *Išleisi šilumą lauk*, pasakytų tėtis, dėl to širdį užlieja nauja skausmo banga.

Stumteliu duris, įeinu vidun ir tvirtai uždarau jas sau už nugaros. Viskas. Aš namie. Stoviu prieangyje. Baigėsi dar viena diena. Prasidės dar vienas vakaras.

Pakabinu rankinę. Išsineriu iš palto. Nusiaunu batus. Striukė ant kabyklos. Batai ant kilimėlio. Sugraibau rankinėje mobilųjį telefoną, padedu ant šoninio staliuko ir įjungiu krautis. Dar minutėlę lukteliu.

Įkvepiu. Iškvepiu.

Klausausi, kur Konradas.

Virtuvėje? Jis galėtų sėdėti prie stalo. Laukti prie atvėsios vakarienės. Arba pabrėžtinai įsidėti į burną paskutinį kąsnį. O gal nuėjo į svetainę, sėdi patogiai įsitaisęs atlošiamame fotelyje, pakėlęs kojas, su alaus skardine rankoje, ir žiūri, neatplėšdamas akių, ESPN kanalą. Sekmadienis — futbolo diena. Pirmyn, „Patriots“. Ganėtinai ilgai gyvenu Bostone, kad tą žinočiau. Bet antradienio vakarą? Sportu taip ir nesusidomėjau. Jis žiūrėdavo rungtynes, aš skaitydavau. Tais laikais, kai valandų valandas praleisdavome prilipę vienas prie kito, atrodė natūralu šiek tiek pabūti atskirai.

Negirdžiu įrankių tarškėjimo virtuvėje. Nei tylaus televizoriaus dudenimo svetainėje.

Durys buvo praviros, prisimenu. Kairę ranką prispaudžiu prie palyginti mažo, bet jau pastebimai pūpsančio pilvo.

Koridoriumi nueinu į virtuvę. Priešais langą virtuvės gale stovi stalas plonomis kojomis. Vakarienės nė ženklo. Paskui pastebiu išplautą lėkštę, tvarkingai paguldytą šalia kriauklės.

Įkvepiu. Iškvepiu.

Turėčiau ką nors sugalvoti, pamanau. Pasiteisinimą. Melą. Ką nors. Tačiau augančioje tyloje mintys karštligiškai plakasi, smegenys pašėlusiai sukasi.

Mirtininkas eina. Mirtininkė eina?

Tuoj apsvėmsiu. Šleikštulį galiu suversti vaikeliui. Nėštumui galima suversti viską. Prastai jaučiuosi, pavargau, esu kvaiša, praradau laiko nuovoką. Nėštukės smegenys, nėštumo hormonai. Ištisis devynis mėnesius galiu neprisiimti kaltės dėl nieko. Vis dėlto...

Kodėl šįvakar grįžau namo? Antra vertus, o kur dar galėčiau eiti? Nuo tada, kai susipažinau su Konradu prieš dešimtį metų... Jis mane pastebėjo. Pamatė mane. Atleido man.

O aš jį mylėjau.

Dešimt metų mylėjau Konradą.

Išeinu iš virtuvės. Ji nedidukė, kaip ir likusiai 1950-aisiais statyto namo daliai, jai verkiant reikia remonto. Įsigijome namą kupini vilčių ir siekių. Na taip, šalia jo yra kišenės dydžio kiemelis, o kambariai vienas už kitą mažesni, visgi jis buvo mūsų. Manėme, kad mes, jauni ir nagingi, namą sutvarkysime, atgaivinsime, o paskui parduosime už krūvą pinigų.

Dabar žingsniuojau siauru koridoriumi, kuriame pusė tapetų karo atplyšę gabalais, ir iš visų jėgų stengiuosi nepastebėti netvarkos.

Svetainė. Tiksliau, poilsio kambarys. Čia stovi Konrado

pamėgtasis atlošiamas fotelis „La-Z-Boy“, kukli sofa ir, su-
prantama, milžiniškas plokščiaekranis televizorius. Fotelis
tuščias. Televizorius išjungtas. Kambaryje nieko nėra.

Durys buvo praviros, prisimenu vėl.

Mūsų garaže telpa tik vienas automobilis — net ir tai
Bostono apylinkėse yra privalumas. Konradas savo džipą pa-
lieka gatvėje. Pažiūriu į gatvę. Mačiau jį, sukdamą įvažon, ir
taip, štai jis. Juodas džipas. Prie šaligatvio šalia namo. Puiki
vieta, įsivaizduoju, kaip Konradas apsidžiaugė ją radęs, nes,
net ir turint leidimą statyti automobilį, paklausa didesnė už
pasiūlą. Štai dėl ko jis buvo toks geras ir užleido man garažą.

*Viskas gerai, širdede. Nenoriu, kad naktimis viena vaikščio-
tum gatve. Man patinka žinoti, kad tu saugi.*

Mirtininkė eina. Mirtininkė eina.

Dabar nevemk.

O paskui...

Paskui...

— Durys atviros, — sušnabždu. Galiausiai pastebiu tai,
ką turėjau pastebėti iš pat pradžių.

Kvapas. Klausiausi, ar neišgirsiu vyro žingsnių. Įrankių
tarškėjimo virtuvėje. Atlenkto fotelio atlošo dunkstelėjimo
svetainėje. Nieko negirdėti. Ničnieko.

Namas nuščiuvęs. Tylus. Bežadis.

Tarytum būtų tuščias.

Kvapas.

Laiptai į antrą aukštą tokie pat kaip ir visas namas: siauri,
ankšti ir girgždantys. Prieš tris mėnesius Konradas sutvirtino
turėklus. Kai pranešiau naujieną. Kai abu stovėjome miega-
majame ir žiūrėjome į mažą plastikinį pagaliuką. Man taip
drebėjo rankos, kad Konradas turėjo jį paimti.

Prisimenu, tada sublogavau. Iš paskutiniųjų laikiausi, kad neapsivemčiau, nors nesiliaujantis pykinimas ir paskatino mane atlikti nėštumo testą. Santuoka yra mozaika, sudėliota iš tūkstančio akimirų ir šimto brangių prisiminimų. Ta diena, kai mačiau, kaip Konrado delnai suima manusius. Stiprūs, nuospaudomis nusėti pirštai. Ramiai paima iš manęs nėštumo testą ir pakelia prie savo krūtinės.

Mane vėl apėmė keistas, kartais užplūstantis jausmas. Tarsi ne gyvenčiau savo gyvenimą, bet, net ir po šitiek metų, vis dar stovėčiau tėvų virtuvėje. Su šratiniu šautuvu rankose. Užuosčiau kraujo balas.

O Konradas nebūtų Konradas — jis pažvelgė į mane. Tiesiai į mane.

— Eva, — ištarė jis. — Tu to nusipelnei. *Mes* to nusipelnėme.

Aš jį vėl pamilau. Paprasčiausiai. Tą akimirą dievinau Konradą. Mes susikibome už rankų. Jis apsiverkė. Paskui man teko atsitraukti ir išsivemtį, bet šitai mus tik prajuokino; po visko Konradas nuvalė man veidą rankšluostuku, o aš leidausi.

Tūkstantis akimirų. Šimtas prisiminimų.

Giliai viduje vėl nudiegia skausmas, aš visu svoriu atsiremiu į sieną kitapus turėklų, kuriais nepasitikiu, ir kopiu siaurais laiptais.

Kvapas.

Dvokas jau riečia nosį. Tai ne vos juntamas, erzinantis, neaiškus kvapelis. Viskas aišku. Ar visą laik žinojau? Sukdama įvažon? Važiuodama į garažą? Vidinės durys praviros, praviros, praviros.

Ką įtarė mano sąžmonė gerokai anksčiau, nei likusi mano dalis atkreipė dėmesį?

Viršuje, ne miegamasis, bet antras mažytis kambarėlis, Konrado darbo kabinetas, dunkso kairėje. Jo durys irgi praviros.

Pasigirsta kvapą lydintys garsai. Sirenos. Gatvės gale. Jos garsėja. Artėja. Suprantama.

Mano tėvų virtuvė.

Mano vyro kabinetas.

Kraujas.

Tamsus, klampus. Purslai. Bala.

Nieko negaliu sau padaryti. Man šešiolika. Man trisdešimt dveji. Ištiesiu ranką. Paliečiu arčiausiai esantį paviršių. Piršto galas išsitepa raudonai. Žiūriu, kaip raudonis užpildo pirštų atspaudų rieveles.

Mano tėvas. Mano vyras.

Kraujas.

Triukšmas garsėja. Girdėti trenksmai. Kažkur toli. Riksmi, reikalavimai, įsakymai.

Čia visa tai nesvarbu. Čia tik aš ir ši paskutinė akimirka su Konradu. Jo kūnas susmukęs kėdėje prie stalo, smegenys ištiškusios ant galinės sienos.

Baiminuosi to, ką išvysiu kompiuterio ekrane, dar prieš pažiūrėdama į jį. Visgi prisiverčiu pakelti akis. Žiūriu. Užfiksuoju vaizdus. Tai mano vyro kompiuteris. Mano vyras į tai žiūrėjo prieš mirdamas.

Į duris beldžia dar garsiau. Policija. Sureagavo į pranešimus apie šūvius. Jie ilgai nelauks.

„Tai buvo nelaimė, — primygtinai į ausį kužda motina. — Nelaimingas atsitikimas ir tiek.“

Pasiekiu kompiuterį. Išjungiu nuotraukas. Kadangi iš patirties žinau, kad to neužteks, ištraukiu ginklą iš suglebusių vyro rankų. Suspaudžiu delne gruoblėtą rankeną. Uždedu pirštą ant šalto gaiduko.

Ir pradedu šaudyti.

Kai policininkai galiausiai įvirsta pro duris, stoviu laiptų viršuje iškėlusi abi rankas taip, kad ginklas būtų aiškiai matomas, ir mažumėlę pasisukusi, kad išryškėtų pūpsantis pilvukas.

— Mesk ginklą, mesk ginklą, mes ginklą! — šaukia pirmasis pareigūnas, sustojęs prie laiptų.

Išmetu.

Jis užbėga laiptais, rankose laikydamas antrankius. Policininko labai tikiuosi, kad suklupęs jis neatsirems į turėklus.

Santuoka yra mozaika. Tūkstantis akimirų. Šimtas prisiminimų.

Pareigūnas užlaužia rankas man už nugaros. Jis surakina riešus ir apieško mane, tarsi tikėdamasis rasti dar ginklų, tuo tarpu pro duris plūsta dar daugiau policininkų.

— Mano vyras, — išgirstu save tariant. — Jis nušautas. Jis negyvas.

— Ponia, ar namuose yra dar kas nors?

— Ne.

Tūkstantis akimirų. Šimtas prisiminimų.

— Ponia, turite teisę tylėti. Viskas, ką pasakysite, gali ir bus panaudota prieš jus teisme. Turite teisę pasikalbėti su advokatu, advokatas gali dalyvauti per visas apklausas.

Policininkas nulydi mane laiptais žemyn, išveda iš namo, toliau nuo vyro palaikų.

— Kaip manote, ar man leis organizuoti laidotuves? — klausiu.

Pareigūnas keistai į mane dėbteli, paskui pasodina ant kietos plastikinės sėdynės patrulių automobilyje.

Dar daugiau policininkų. Dar daugiau sirenų. Pažiūrėti spektaklio renkasi kaimynai. Žinau, kas bus toliau. Keliausime į nuovadą. Ten man nuo plaštakų paims tepinėlius, ieškodami kraujo ir parako nuosėdų. Paims pirštų atspaudus. Užregistruos.

O paskui, kai kompiuterio ekrane sušvis mano praeitis...
„Nelaimė, — vėl mintyse sukužda motina. — Nelaimingas atsitikimas ir tiek.“

Nesusivaldau; mane nukrečia šiurpas.

Dabar ji atvažiuos manęs paimti, pagalvoju. Dėl to, kaip ir dėl viso kito, apsiveju rankomis pilvą ir nuoširdžiai atsiprašau savo mažylio, tos trapios, plazdančios gyvybės, dar net negavusios progos pagyventi.

2 skyrius

Didi

— Gerai, darysime kaip ir anksčiau. Aš eisiu tiesiai. Aleksas užeis iš kairės. Džekai, pasiruošęs?

Džekas linktelėjo. Seržantė detektyvė Didi Voren įkvėpė, stengdamasi aprimti. Jie trys. Taikinyš vienas. Kas blogiausia gali nutikti?

Pirmas žingsnis į priekį. Lengva eiseną, nuo kulno ant piršto, kad nebūtų garso. Aleksas, vadovaudamasis ta pačia strategija, slinko šonu, siekdamas užkirsti pabėgimo kelią. Jie tą darė jau daugybę kartų, kad žinotų, jog svarbiausia — tylą. Jei per anksti sužadins priešininkės budrumą, viskas bus prarasta. Ji buvo ir greitesnė, ir — Didi jau ėmė įtarti — gudresnė už juos visus tris kartu sudėjus.

Taigi, padėtis buvo itin grėsminga, žinant, kad ant kortos pastatytas vienas iš Didi mėgstamiausių juodų odinių aulinkų.

Ji įslinko į valgomąjį, mat Kika išmintingai atsitraukė su savo grobiu po stalą. Kol kas geriausias dėmėtas šuo visame krašte patenkintas ant kilimo graužė bato kulną, o Didi su Aleksu bandė apeiti ją iš šonų.

Penkiametis Džekas užsiėmė poziciją svetainėje. Jo užduotis — sugauti Kiką, kai ši neišvengiamai liuoktelės iš po vyšnios medžio stalo. Jie tikėjosi, kad šuo bėgs pas Džeką, savo nusikaltimų bendrininką, o tuo tarpu du suaugę namų šeimininkai...

Po Didi koja trakstelėjo grindlentė. Ji sustingo. Kika pakėlė akis.

Laikas sustojo. Detektyvės ir šuns žvilgsniai susitiko, Didi avėjo vieną batą, kitą Kika laikė suspaudusi letenomis.

Aleksas išdygo tarpduryje kairėje valgomąjo pusėje.

— Kika! Paleisk! Blogas šuo!

Kika sugriebė aulinuką dantimis ir nuskuodė šalin.

Didi metėsi į dešinę. Nevilties padiktuotas žingsnis — tą žinojo tiek ji, tiek šuo. Kika, dalmatinų ir vokiečių trumpaplaukių pointerių mišrūnė, ilgakojis energijos kamuolys, be vargo išsilenkė Didi rankų. Aleksas puolė šuniui iš paskos.

Kika nušuoliavo tiesiai pas Džeką, o šis, apimtas berniukiškos palaimos, suriko:

— Ru, ru, ru! — ir sviedė Kikai mėgstamiausią žaisliuką į orą.

Ištikima sau kalytė numetė aulinuką ir liuoktelėjo sugauti pliušinį hipopotamą.

Didi pačiupo savo batą. Kika sugavo savo žaisliuką. Tada abu leidosi šėlioti po svetainę, kaip viską aplink vartantis šuniuko ir berniuko energijos viesulas.

— Kokia žala? — paklausė Aleksas, sustojęs šalia Didi. Jis vis dar gaudė kvapą. Beje, Didi taip pat.

Ji apžiūrėjo savo batą. Kulno apačioje buvo matyti dantų žymės, bet oda nesuplyšusi.

— Nepamiršk įdėti batų į spintą, — priminė Aleksas, apžiūrinėdamas dantų žymes.

— Žinau.

— Ji išaugs, bet ne per vieną naktį.

— Žinau!

— Kaip manai, ką išdresuoti užtruks ilgiau — ją ar tave? Didi suurzgė ant vyro. Šis atsilygino jai šypsena.

— Ru, ru, ru! — Džekas pritarė iš kitos kambario pusės.

Berniukas jau stovėjo ant sofos ir šokinėjo ant pagalvėlių, o Kika neatsilikdama liuksėjo į orą nuo grindų. Tai Aleksas su Džeku sumanė paimti šunį iš vietinės gyvūnų prieglaudos. Didi, Bostono žmogžudysčių skyriaus seržantė detektyvė, priešinosi, nes esą jie per mažai būna namie. Aleksas negailingai pataisė, kad tai *ji* per mažai būna namie. Vyras dėstė nusikaltimo vietos analizę akademijoje, tad jo darbo diena turėjo nustatytas valandas, o Džeko užsiėmimų darželyje sekinančiais taip pat nepavadinsi. Berniukui reikia šuns, pasakė jai Aleksas.

Sprendžiant iš to, ką matė Didi, jis buvo teisus. Dievaži, Džekas ir Kika jau tapo neišskiriami. Juodomis ir baltomis dėmėmis išmarginta vienu metų kalytė miegojo Džeko lovoje. Sėdėdavo jam prie kojų šalia virtuvės stalo. Ji darė viską, ką darė berniukas — pradedant šuoliavimu per baldus ir baigiant laigymu po kiemą.

Didi sūnus buvo laimingas. Jos vyras buvo laimingas. Taigi, apgraužtas bato kulnas atrodė visai nedidelė kaina. O ir dabar jie lenktyniaudami suko ratus po kambarį.

— Man reikia į darbą, — pasakė Didi.

— Pasiimk ir mane, — išmėgino laimę Aleksas.

— Atimti iš tavęs tokią stebuklingą akimirką?

— Labai prašau?

— Atleisk. — Didi jau movėsi sučiaumotą batą. — Vakar vakare žmona nušovė vyrą. Ją suėmė, bet aš noriu patikrinti nusikaltimo vietą. Akivaizdu, kad būtum šališkas.

— Moteriai jau pateikti kaltinimai, — pasitikslino Aleksas, — bet tau vis tiek reikia nuvažiuoti į nusikaltimo vietą? — Po darbe patirtos traumos prieš dvejus metus Didi buvo paaukštinta. Kaip galėjo paliudyti kolegos detektyvai Žmogžudysčių skyriuje, — Aleksas būtų jiems pritaręs, — Didi buvo praktiška vadovė ir mėgo teptis rankas gerokai labiau nei būtina.

— Šita byla domina mane asmeniškai.

Didi priėjo prie durų, pažvelgė į spindinčiais šerkšno kristalais padengtą žemę ir pačiupo juodos vilnos pal tą. Prieš mėnesį oras buvo vėsokas, bet šildė saulė. O dabar — šalna. Sveiki atvykę į Naująją Angliją.

Iš koridoriaus ji užmetė akį į dvi lenktyniaujančias, vienas nuo kito neatsiliekančias sūnaus ir šuns figūras ir, nepaisydama chaoso, — ne, kaip tik dėl chaoso, — pajuto krūtinę užplūdusią šilumą.

— Tiedu išties myli vienas kitą.

— Padėk mums, Viešpatie, — pritarė Aleksas.

Vyras stovėjo šalia. Jie ką tik kartu praleido keturias dienas — retai kada taip pasisekdavo. O dabar, kaip visada, abu žinojo, kad atėjo metas atiduoti saldžiai karčią duoklę sekinančiam Didi darbui. Aleksas gerbė Didi aistrą darbui, verčiančią ją dirbti neskaičiuojant valandų. Vis dėlto kartais net ir Didi gyvenime pasitaikydavo dienų, kai leistis į triušio olą, kitaip tariant, imtis žmogžudystės tyrimo, būdavo sunku. Ypač pastaruoju metu.

— Kodėl šita byla asmeniška? — pasiteiravo Aleksas.

Didi susisagstė pal tą.

— Kalbame apie Eveliną Karter, mergautinė pavardė — Hopkins, kartą ji jau buvo įtariamoji mano tirtroje nužudymo byloje.

— Ji ir anksčiau yra nužudžiusi sutuoktinį?

— Ne. Evelina „atsitiktinai“ nušovė tėvą. Rimtai, kiek kartų viena moteris gali įsipainioti į šaudynių bylas?

Aleksas išmintingai linktelėjo.

— Šįkart tu ją pričiupsi.

Didi nusišypsojo, prisiglaudė vyrui prie krūtinės, pakštelėjo į lūpas, o tada pamojo atsisveikindama savo pašėlusiam sūnui ir jo šuniui.

— Būtinai.

Evelina Karter su vyru Konradu gyveno Vintrope, viename iš mažiausių ir seniausių Masačusetso miestų. Įkurtas 1630-aisiais pusiasalyje vos už kelių kilometrų nuo Logano oro uosto, Vintropas laimingiesiems siūlė vaizdus į Atlanto vandenyną, o visiems likusiems — itin artimą pažintį su tankiai sugrūstais namais. Karterių namas buvo įsikūręs kuklių, XX a. šeštajame dešimtmetyje pastatytų kolonijinio stiliaus namų gatvėje, kurioje kadaise glaudėsi išskirtinai darbininkų klasės atstovai. Kas ten gyveno dabar, atsižvelgiant į būsto kainas Bostone, juolab prie pat vandenyno, vienas Dievas žino. Didi nustebė pamačiusi tiek daug išlikusių autentiškų namų. Pastaruoju metu atrodė, kad visi Bostono kvartalai pritaikomi viduriniajai klasei: pasirodydavo nekilnojamojo turto vystytojai, senus namus nugriaudavo, o vietoj jų pastatydavo didesnius ir geresnius. Didi mėgo namus, išsaugojusius bent lašėlį autentiškumo, vis dėlto, gaudama detektyvės algą, ji greitai metu neatsikraustys nei į šitą, nei į kokį nors panašų kvartalą.

Buvęs Didi būrio draugas, o kadaise ir mokytojas Filas susisieko su ja iš pat ryto ir pranešė apie nušautą žmogų. Jo manymu, byla gan aiški. Kaimynai paskambino ir pranešė apie nuaidėjusius šūvius. Į iškvietimą sureagavę pareigūnai

rado žmoną, stovinčią laiptų viršuje su ginklu rankose. Ji pasidavė nespriešindama ir buvo nuvežta į Pietinės įlankos pataisos namus.

„Ji laukiasi, — pridūrė Filas. — Pilvas jau matyti, bet dar nedidelis.“

Didi negalėjo to įsivaizduoti. Eva Hopkins, kurią ji pažinojo, buvo šešiolikmetė mergaitė. Plonais rusvais plaukais, didžiulėmis rudomis it stirnos akimis ji sėdėjo prie virtuvės stalo, vos per žingsnį nuo krauju paplūdusio tėvo lavono ir nevaldomai drebėjo visu kūnu.

Mergaitė neverkė. Didi, tada dar naujokei detektyvei, tai pasirodė keista. Vis dėlto neįskaitoma išraiška Evos veide ir ją purtantis drebulys užgavo kažkokią stygą. Šokas. Tokia pavėluota reakcija į sielvartą privertė Didi patikėti, kad mergaitė išties kentė skausmą, bet tokį neaprėpiamą, kad Didi net nepajėgė įsivaizduoti.

Pareigūnams nepavyko išvesti šešiolikmetės iš virtuvės ir nusivežti į nuovadą deramai apklausti. Tąsyk jie neteikė tam didelės reikšmės. Krauju aptaškyta Eva nieko neneigė. Šautuvas iššovė. Taip, ji iššovė ir nužudė savo tėvą.

Paskui mergaitei pakirto kojas. Ji negalėjo nei atsistoti, nei pajudėti. Didi su partneriu, pagyvenusiu detektyvu Gariu Spiersu, negalėjo išvesti Evos iš virtuvės, nebent būtų fiziškai ją pakėlę. Spiersas nusprendė neperlenkti lazdos. Jis bijojo, kad mergaitę ištiks isterijos priepuolis, kuris būtų galutinai nutraukęs apklausą.

Taigi, jie sėdėjo už pusmetrio nuo lavono, krauju aptaškytų spintelių ir šaldytuvo.

Mama liko svetainėje. Tai buvo tikras svečių kambarys, savotiškai pakėrėjęs Didi. Ji buvo girdėjusi apie tokius dalykus, bet pamatyti savo akimis... Hopkinsai gyveno nuostabaus grožio istoriniame kolonijinio stiliaus name Kembridže, kaip

ir pridera, kai šeimos tėvas — Harvardo profesorius. Namas buvo idealiai sutvarkytas, visi daiktai savo vietose. Išskyrus, suprantama, nusikaltimo vietą virtuvėje.

Ar tai paveikė Didi tuo metu? Aukštuomenės namas? Dailiai apsirengusi mama? Akivaizdžiai sukrėtimą po šūvio patyrusi šešiolikmetė įtariamoji, drebulio purtomais liesais pečiais?

Mama buvo apklausta atskirai svetainėje, ji patvirtino viską, ką sakė dukra. Jie neseniai įsigijo šautuvą, mat kaimynystėje padaugėjo įsilaužimų. Tėvas jį rodė dukrai. Šioji paėmė ginklą, bandė perprasti, kaip išvalyti šovinio lizdą, o tada šautuvus iššovė ir iš sprindžio atstumo pataikė tėvui į krūtinę. Tragiška nelaimė. Pakartotinės apklausos atskleidė, kad tėvo ir dukters santykių nenuodijo užsitęsusi pagieža. Tiesą sakant, šeima buvo apibūdinama kaip puikūs žmonės, nuostabūs kaimynai. Dukra — talentinga pianistė. Žmona aktyviai įsitraukusi į raštingumo lygio kėlimo veiklą ir padeda skriaudžiamoms moterims. Kalbant apie bylas, dėl šios Didi nė karto nekilo abejonių.

O dabar — tai.

Geltona policijos juosta atitvėrė kiemą nuo gatvės. Kelios laisvos stovėjimo vietos buvo rezervuotos, greičiausiai detektyvams, dirbusiems didžiąją nakties dalį ir prieš kelias valandas galiausiai išvažiavusiems pailsėti. Prie namo buvo likę tik du tarnybiniai automobiliai.

Atrodė, kad name nieko nevyksta. Lauke iš pašalių nežvilgčiojo kaimynai. Aplink nelakstė nusikaltimo vietos specialistai, pareigūnai nesibeldė į kaimyninius namus. Kaip Filas ir sakė, byla aiški. Vyras nušautas. Žmona pasodinta į apygardos kalėjimą.

Didi išlipo iš automobilio. Ji priėjo prie paradinių durų,

atkreipė dėmesį į suskilusį durų rėmą ir pakrypusį kalėdinį vainiką. Policininkams teko jėga laužtis į vidų. Įdomu.

Ji įėjo. Kaip ir daugumos namų, skubiai pastatytų po karo siekiant patenkinti sparčiai pagausėjusių jaunų šeimų poreikius, šio išdėstymas buvo paprastas. Siauri laiptai, kylantys tiesiai palei sieną kairėje. Dešinėje svetainė su langais į gatvę. Ankštas koridorius, vedantis į kuklų virtuvės kampaną. Pirmo aukšto vonios kambarys dešinėje. Prieangis ir įėjimas į garažą kairėje už virtuvės.

Buvo matyti, kad virtuvė neseniai remonuota. Spintelės perdažytos šviesiai pilka spalva. Stalviršiai nauji, tvirti, išmarginti tamsių dėmių raštais. Nerūdijančio plieno įranga. O štai koridorius su atplyšusiais geltonais tapetais ir nutrintomis medinėmis grindimis prašėsi remonto.

Šeima aiškiai įsigijo namą, ketindama jį suremontuoti, nors, atsižvelgiant į modernią atvirų erdvių madą, jų laukė nelengva užduotis. Ar Karteriai namą tvarkė savo jėgomis?

Ar jau pradėjo įrenginėti vaikų kambarį?

Didi susizgribo priglaudusi ranką prie pilvo. Skubiai ją nuleido. Pastaruoju metu ji per daug galvoja apie tą laiką, kai laukėsi Džeko. Vaiko, kurio nesitikėjo sulaukti. Didžiausio stebuklo ir didžiausios meilės. Paprastai...

— Labas, štai kur tu.

Didi atsigręžė ir pamatė koridoriuje stovinčią detektyvę Kerolę Menli. Smulkutė tyrėja, vos aukštesnė nei metro penkiasdešimties ir vargu ar sverianti keturiasdešimt penkis kilogramus net ir kiaurai permirkusi, po Didi sužeidimo užėmė jos vietą būryje. Menli buvo puiki detektyvė. Tiek Filui, tiek Neilui ji patiko, jie priėmė ją į savo trijų žmonių komandą. O štai Didi nepasitikėjo jokia policininke, vardu Kerolė.

Visiškai nelogiška, bet yra kaip yra.

Didi kruopščiai nutaisė neutralią išraišką ir priminė sau,

kad dalis jos darbo — būti gera komandos žaidėja. Ši dalis jai sekėsi prasčiausiai, bet ką jau ten.

— Lavonas rastas viršuje, — pasakojo Kerolė. — Regis, žmona nušovė prie stalo sėdėjusį vyrą. Paskui sušaudė ir jo nešiojamąjį kompiuterį.

— Ar žinome motyvą? — Didi nusekė paskui Kerolę, traukiančią prie laiptų.

— Žmona nekalba. Filas sakė, kad tu ją pažįsti.

— Apklausiau ją dėl kitų šaudynių prieš šešiolika metų. Tąkart jos buvo nurašytos kaip nelaimingas atsitikimas. Dabar man kyla klausimų.

— Atsargiai, turėklais išklibę, — perspėjo Kerolė, lipdama į viršų. — Matyt, vienas iš tų dalykų, kurių jie dar nepri-siruošė pataisyti.

Norėdama įsitikinti Didi pajudino medinius turėklus: taip, jie toli gražu nebuvo tvirti.

— Žmogžudystės įrankis turbūt ne šratinis šautuvas? — paklausė Didi.

— Ne. „Sig Sauer P226“, užregistruotas aukos, Konrado Karterio, vardu. Panašu, kad devynių milimetrų kalibro pistoletą jis laikė viršutiniame naktinio stalelio stalčiuje.

— Iš kur jį bet kas galėjo paimiti.

— A, bet šoviniai buvo sudėti į batų dėžę spintoje.

— Nes taip tikrai saugiau. Dievinu „gudruolius“ ginklų savininkus.

— Tačiau be jų neturėtume darbo.

Didi nesiginčijo. Jos užlipo į viršų. Laiptų aikštelė buvo nedidukė, joje rinktis galėjai tik iš trejų durų. Greičiausiai du miegamieji ir vonios kambarys. Didi nereikėjo tikrinti jų visų, kad surastų nusikaltimo vietą. Užteko sekti paskui dvoką.

Šeiminkas mažesnįjį kambarį buvo pavertęs darbo kabinetu. Milžiniška juodos odos biuro kėdė, kurios atlošas da-

bar buvo nutaškytas tamsiomis sukepusio kraujo dėmėmis. Prie sienos rikiavosi juosmenį siekiančios laminatu dengtos dokumentų spintelės, apkrautos popierių šūsnimis ir greičiausiai katalogų krūvomis. Priešais spinteles stūksojo masyvus ažuolinis stalas, taip išmargintas kulku skylėmis ir metalo gabalėliais, kad atrodė lyg išlikęs po karo.

Maža erdvė, pamanė Didi, baisios skerdynės. Akivaizdu, kad žmona nebuvo nusiteikusi juokauti.

— Kompiuterio liekanos? — pasiteiravo Didi, mostelėjusi į nuolaužomis nusėtą stalą.

— Taip. Jį pasiėmė specialistai. Moteris uždarė kompiuterį ir ištuštino į jį visą apkabą. Taikinys ne per didžiausias, vadinasi, mūsų mergina žinojo, ką daro.

— Ką sako kompiuterininkai?

— Jiems prireiks laiko išardyti kompiuterį ir įvertinti žalą. Nešiojamajame kompiuteryje daug detalių: baterija, operatyvioji atmintis, pagrindinė plokštė, belaidžio interneto kortelė, standusis diskas ir taip toliau. Taigi, šaudant galima pataikyti į daug dalykų, bet taip pat į kai ką galima ir nepataikyti. Deja, tuzinas keturiasdešimto kalibro šovinių, paleistų į tokį mažą taikinį...

Didi kilstelėjo antakį.

— Kiek kulku paleista į vyrą?

— Trys.

— Į „Sig Sauer 226“ apkabą telpa penkiolika šovinių. Vadinasi, trys kulkos teko vyrui, dvylika — kompiuteriui? Jei kompiuterį laikysime antrąja auka, nelieka abejonių, kurio žmona nekentė labiau.

— Arba ji turėjo ką slėpti.

— Bandė kažką ištrinti, — pratęsė Didi. — Gal žinome, ar kompiuteriu naudojosi tik vyras, ar sutuoktiniai juo dalijosi?

— Nežinome.

— Ir žmona nieko nepasakė policininkams, kai šie pasirodė? Nieko panašaus į „aš privalėjau“, „jis pradėjo“, „balsai galvoje liepė“... Nieko?

— Žmona norėjo žinoti, ar galės suorganizuoti vyro laidotuves.

Didi papurtė galvą.

— O kaip ji elgėsi? Kaip suėmęs pareigūnas moterį apibūdino — ištikta šoko, palaužta sielvarto, apimta palengvėjimo?

— Rami ir bendradarbiaujanti. Leidosi suimama ir nuvedama į patrulių mašiną. Ją be jokių trukdžių nuvežė į nuovadą ir pateikė kaltinimus.

Didi susiraukė, vis dar neapsispręsdama, ką galvoti. Ji įdėmiai apžiūrėjo krauju išteptą kėdę, aptaškytą sieną.

— Kuo vertėsi vyras?

— Pardavimais. Jis dirbo vienoje iš langais prekiaujančių įmonių, — Kerolė parodė į katalogų krūvą ant spintelės. — Pasak kaimynų, jis daug laiko praleisdavo pas klientus, priiminėdavo užsakymus, matuodavo langus ir panašiai. Kai nekeliadavo, vyras dirbdavo štai šitame kabinete.

— Kas sudėta į kartotekos spinteles?

— Filas jas peržiūrėjo. Regis, ten tik klientų informacija. Nieko ypatinga.

Didi linktelėjo ir vėl atsigręžė įvertinti padarytos žalos. *Reikėjo atsivežti Aleksą*, pamanė. Taip jie susipažino — tyrinėdami kraujo purslus nusikaltimo vietoje po brutalaus šeimos išžudymo. Ką tai sako apie jos gyvenimą, jei apžiūrinėdama nusikaltimo vietą ima ilgėtis vyro?

— O Eva? — paklausė Didi. — Kuo ji užsiima?

— Evelina? Vietinėje vidurinėje mokykloje ji vaikus moko algebros.

Didi nenulaukė šypsenos.

— Jos tėvas buvo Harvardo profesorius. Matematikos genijus, dėstęs kursus, nuo kurių vien pavadinimų man įsisopa galva.

— Ji laukiasi. Jau penktas mėnuo.

— Ar Karteriai bičiuliaivosi su kaimynais? Iškapstėte ką nors verta dėmesio?

Kerolė gūžtelėjo.

— Kvartalo gyventojai negalėjo pasakyti nieko blogo. Pora nusipirko namą prieš ketverius metus. Turėdami laiko jį vis paremontuodavo. Vasaromis Evelina mėgo dirbti kieme. Ji pamodavo pro šalį einantiems kaimynams, bet nebuvo iš plepiųjų. Žmonės ją dažnai apibūdindavo kaip santūrią. Jų poroje Konradas buvo tas, kuris mėgo bendrauti. Jis daug dažniau stabteldavo paplepėti, pasakodavo įdomias istorijas. Kita vertus, policininkai nerado kaimynų, kurie būtų buvę pakviesti pas Karterius pavakarieniauti, pačirškinti barbekiu, pakelti taurę ar panašiai. Kaimynai nepriėmė to asmeniškai, visi manė, kad Karteriai — jauna, užsiėmusi pora.

— Iš visko sprendžiant, laiminga pora?

— Policijoje neužregistruota skambučių dėl šeimos nesutarimų ar garsių ginčų.

— Suimant nesimatė jokių ženklų, kad Evelina būtų fiziškai nukentėjusi nuo vyro?

— Nė vienos mėlynės ar įbrėžimo.

— Taigi, savigyna atkrenta.

— Bet ne mušamos moters sindromas, — tarstelėjo Kerolė. — Kai kurie vyrukai žino, kur smogti, kad neliktų žymės, ir jei tai tęsėsi ilgesnį laiką...

— Negali žinoti, kas dedasi už uždarytų durų, — sutiko Didi, mintimis grįžusi į pirmąją nusikaltimo vietą įspūdingame kolonijinio stiliaus name Kembriidže, į puikiai įrengtą sve-

čių kambarį. Vėl paklausė savęs, ar ji, geltonsnapė detektyvė, tąkart leido sau pamatyti tik tai, kas buvo skirta pašaliečiams?

Didi mostelėjo į krauju ir smegenimis nutaškytą sieną priešais.

— Papasakok apie vyro lavoną. Trys šūviai?

— Du į krūtinę, vienas į galvą. Po šūvių į krūtinę kulkos liko viduje, turbūt atsitrenkė į šonkaulius. O galvą kulka perskrodė kiaurai.

Štai kodėl taip atrodo tolimoji siena, o kambarys baisiai dvokia.

— Šauta iš arti? — paklausė Didi.

— Dar nenustatėme trajektorijos, bet taip, sprendžiant iš parako nudeginimo žymių, šauta iš arčiau nei pusmetro.

Didi apžvelgė kambarį, iš akies nustatė atstumą tarp durų ir krėslo.

— Kėdė buvo atsukta į duris?

— Taip.

— Nenustatyta žaizdų ant rankų, jokių gynybinių susirėmimo žymių?

— Nieko.

— Evelina paima pistoletą iš miegamojo, — garsiai galvojo Didi. — Užtaiso jį šoviniais iš spintos.

— Batų dėžutę su šoviniais radome atidarytą ant lovos, šalia mėtėsi kelios iškritusios kulkos.

— Ji nueina į darbo kambarį, galbūt pašaukia vyrą vardu.

— Jis atsisuka su kėde, — papildė Kerolė.

— Evelina žengė žingsnį į priekį ir ėmė šaudyti. Greitai. Veikiausiai, nes vyras net rankos nespėjo pakelti. Tik „sveika, brangioji“ ir pykšt, pykšt, pykšt.

— Arba „niekše tu“, pykšt, pykšt, pykšt.

— kažkas tokio, — sutiko Didi. — Trys šūviai. Tiek neabejotinai užtenka vyrui pribaugti, bet per mažai, kad nužu-

dymą galėtume laikyti nusikaltimu iš aistros. Aistrą Evelina pataupė kompiuteriui, — Didi susiraukė. — Labai norėčiau sužinoti, kas jame buvo.

Kerolė gūžtelėjo.

— Kas gali priversti žmoną nužudyti vyrą? Pornografija? Merginos atsiųsti elektroniniai laiškai? Gal jis lošdavo azartinius žaidimus internete? Yra daugybė priežasčių, dėl ko galima būtų suvarpyti kulkomis vyrą ir jo kompiuterį. Po šimts, gal jis buvo pametęs galvą dėl kompiuterinių žaidimų arba žmonai per nėštumą įsisiautėjo hormonai.

Didi dėbtelėjo į vaikų neturinčią detektyvę.

— Jei nėštumo hormonai privestų prie žmogžudysčių, pasaulyje nebūtų nė vieno gyvo vyro. Be to, kaip ir sakei: Evelina žinojo, ką daro, po šaudynių ji išliko rami ir bendradarbiavo su policija. Nepanašu į įsisiautėjusią moterį. Nutiko dar kažkas. Už to slypi kai kas daugiau.

— Kaip ji atrodė prieš šešiolika metų? — paklausė Kerolė.

— Jauna ir traumota. Žinodama apie tą tragediją, stebiuosi, kad Eva išvis leido savo namuose laikyti ginklą. Veikiau ji turėtų laikytis nuo ginklų kuo atokiau, bet... — Didi dirstelėjo į Kerolę. — Du šūviai į juosmenį, vienas į galvą ir tuzinas į kompiuterį. Net ir iš tokio artimo atstumo, bet nė karto neprašauti...

— Panašu, kad moteris mokėjo šaudyti, — sutiko Kerolė. — Gal ji vadovavosi senu geru metodu „stok akis į akį su savo baimė“? Po tragedijos su tėvu Evelina norėjo užtikrinti, kad daugiau niekada nenutiktų panaši nelaimė. Lankė šaudymo treniruotes, užsirašė į vietinę šaudyklą?

— Tikrai verta patikrinti. Ar ant Evelinos rankų ieškojo parako nuosėdų?

— Žinoma. Ieškojo ir surado. Ką jau kalbėti apie kraują, rastą ant drabužių ir dar daugiau ant rankų...

— Tai jos darbas, — konstatavo Didi. — Evelina Karter nušovė savo vyrą.

— Elementaru. Policininkai sureagavo į šūvius. Surado ją laiptų viršuje su revolveriu rankose. Moteris net neneigė.

— Policija įsilaužė į namą. Kodėl?

— Jie išgirdo šūvius.

— Tačiau policininkai atvyko, gavę kaimynų pranešimą apie šūvius. Kiek laiko jie važiavo?

— Aštuonias minutes.

Didi pakreipė galvą.

— Taigi, penkiolika šūvių paleista per aštuonias minutes? Ji nužvelgė detektyvę. Kerolė paprasčiausiai gūžtelėjo.

— Mes vis dar renkame faktus. Spėju, kad pirmieji šūviai pasigirdo, kai Evelina nužudė vyrą. Atvažiavus policijai pasipylė antra šūvių serija, — moteris naikino kompiuterį.

— Tarp šūvių yra tarpas. O ji tuo metu?..

— Kas žino. Gal uždarė atvertus kompiuterio failus? Gal bandė ką nors paslėpti? Išgirdusi sirenas suprato, kad policija artėja... nusprendė imtis ryžtingų veiksmų.

Tikėtina, pamanė Didi, bet tai tik spėlionės.

— Gal ji ką nors slėpė? — sumurmėjo panosėje detektyvė labiau sau, nei aplinkinių ausims. — Ar ką nors išsaugojo?

— Kaip suprasti?

— Akivaizdu, kad kompiuteryje buvo svarbios informacijos. Ar Evelina norėjo ją sunaikinti, ar ten buvo duomenų, kuriuos ji norėjo išsaugoti? Gal tariamos vyro meilužės elektroninio pašto adresas, nežinau. Tačiau aštuonios minutės... Uždaryti failams ar kompiuteriui išjungti nereikia aštuonių minučių. Nors, norimų duomenų išsaugojimas galėtų tiek užtrukti.

Kerolė pritardama linktelėjo.

— Gerai, patikrinsiu. Jei Evelina kopijavo duomenis, greičiausiai įrašė juos į atmintuką. Kai Pietinės įlankos pataisos namuose ji buvo patikrinta, moteris nieko su savimi neturėjo. Gal įtariamoji paslėpė atmintuką name? Apsidairysiu.

— Turėtum žinoti dar kai ką: Evos tėvas, Harvardo profesorius, garsėjo fotografine atmintimi. Tai viena iš priežasčių, dėl ko jis tiek daug pasiekė savo srityje. Jam užtekdavo tik kartą į ką nors pažvelgti, ir tas vaizdas amžiams išlikdavo atmintyje.

— Vadinasi, ir Evelina?..

— Gal jai nereikėjo nieko įrašinėti. Gal užteko tik pažiūrėti.

— Nuostabu, — sumurmėjo Kerolė.

Didi nusišypsojo.

— Nėra ko jaudintis, tiesa? Kaip ir sakei, elementari byla. Kerolė vėl kažką sumurmėjo. Šįkart pasigirdo ne „nuostabu“.

Didi paliko detektyvę dar kartą apsižvalgyti nusikaltimo vietoje. Vos išėjusi iš namo ji pastebėjo kitapus gatvės stovintį žmogų. Vienišą moterį. Šviesiaplaukę. Pilkomis akimis. Apgaulingai liekną.

Flora Dein. Moterį, kuri kartą buvo pagrobta. Šiuo metu ji buvo išgyvenusiųjų aukų gynėja. Negana to, naujausia Didi konfidenciali informatorė. Vos prieš mėnesį jos darbavosi drauge, ieškodamos šešiolikmetės, dingusios po šeimos išžudymo, jei tik frazę „darbavosi drauge“ galima vartoti kalbant apie Didi ar Florą.

Didi susiraukė ir įsistebeilijo per gatvę.

— Kas? — šūktelėjo ji.

Paprastai ten, kur pasirodydavo Flora, reikėdavo laukti bėdos.

Flora neprisiartino. Ji mindžikavo vietoje ir mažumėlę

kūprinosi po per didelę pūkinę striukę. Jei Floros nepažinotų, Didi būtų pamaniusi, kad moteris nervinasi.

Prabėgo dar minutė. Didi atsiduso ir pati perėjo gatvę. Flora spoksojo į Karterio namą, tarsi mėgindama žvilgsniu perskrosti ir išvelgti, kas vyksta viduje. Ši moteris pasižymėjo daugeliu talentų, įskaitant spynų atrakinimą ir cheminių gaisrų sukėlimą, visgi Didi nemanė, kad ji geba matyti kiaurai sienas.

— Kas? — pakartojė klausimą Didi.

— Pamačiau jo nuotrauką per žinias.

— Kalbi apie auką? Konradą Karterį?

— Žmona jį nušovė?

— Panašu, kad taip. O ką? — pasiteiravo Didi. — Pažįsti Evą?

Flora vadovavo išgyvenusiųjų grupei. Gal po to, kai nuo jos rankos žuvo tėvas, Evelina save laikė auka? Visko gali būti.

— Ne. Ne ją. Jį. Aš pažinau jį. — Flora žvilgtelėjo į Didi ir ši suprato, kad jos užsigrūdinusi ir tvirta informatorė išties nervinasi. — Esu jį sutikusi anksčiau. Bare. Kai buvau su Džeikobu.

Džeikobas Nesas — vyras, pagrobęs Florą ir prievartavęs keturis šimtus septyniasdešimt dvi dienas. Jis žuvo prieš šešerius metus, per FTB vykdytą merginos gelbėjimo reidą.

Didi vėl apėmė pažįstamas jausmas. Ji suprato tik tiek, kad žino per mažai. Eva Karter sugrįžo į jos gyvenimą ir jai tai atsirūgs.

— Flora...

— Džeikobas jį pažinojo, — sukuždėjo konfidencialioji informatorė. Flora spoksojo į Didi griežtomis pilkomis akimis. — Konradas Karteris. Džeikobas Nesas. Manau... Esu beveik tikra, kad jie galėjo būti pažįstami.